

Arrest

nr. 110 837 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. COPINSCHI en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Nuradilovo (Dagestan) en woont in het dorp Tchontaul (Dagestan). U bent getrouwd met G. M. (...) met wie u drie kinderen heeft: Y. M. (...) (O.V. 7.544.338), A. M. (...) (O.V. 7.544.338) en S. M. (...) (O.V. 7.544.338). U bent de zus van R. T. (...) (O.V. 5.062.040).

Sedert een achttal jaar is uw familielid R. T. (...) vertrokken uit jullie gemeenschap en heeft zich bij de rebellen gevoegd. Op 2 september 2011 vindt er een algemene zoekactie plaats in uw dorp Tchontaul. Militairen voeren identiteitscontroles uit. Als ze uw familienaam zien en u hen bevestigt dat u uit Nuradilovo komt, verandert de toon en vragen ze u of u ene T. T. (...) kent (volgens u bedoelen ze daarmee R. (...)). U zegt echter dat u van niets weet. Als de militairen weggaan, klinken wat later schoten uit een bosje vlakbij de velden van u en uw man. Er vindt een vuurgevecht plaats en daarbij

wordt een bunker ontdekt. Daardoor verwijten de militairen uw man dat hij rebellen onderhoudt. Uw man wordt meegenomen. Pas twee dagen later komt zijn familie te weten dat hij vastgehouden wordt bij de ROVD van Kizilyurt. Ze slagen erin hem vrij te kopen op 9 september 2011. Hij is mishandeld geweest. Op 11 oktober 2011 komt de politie bij jullie thuis langs en worden u en uw man meegenomen voor ondervraging. Men vraagt u wat uw man allemaal doet en met wie hij contact heeft. Vanaf dat moment wordt uw man maandelijks opgeroepen.

In februari 2012 worden de broer en de neef van R. T. (...) vanuit respectievelijk Nuradilovo en Grozny (Tsjetsjenië) meegenomen. Op 11 februari 2012 komen ze zwaar toegetakeld thuis. Enkele dagen later worden alle mannen van uw familie in Nuradilovo opgepakt en ondervraagd in verband met R. (...). Daarbij wordt gewaarschuwd dat ze ook u niet zullen ontzien. Op 18 mei 2012 gaat u naar uw ouders in Nuradilovo, terwijl uw man in Tchontaul blijft. Op 20 mei 2012 vindt in Tchontaul een aanslag plaats op een politiepatrouille. De volgende dag wordt u van bij uw ouders meegenomen en ondervraagd over uw man. Zo komt u te weten dat uw man nergens te vinden is. Door de tussenkomst van uw familieleden wordt u vrijgelaten, maar u moet binnen de week uw man aangeven. U gaat niet meer naar huis terug omdat daar nog veel huiszoekingen worden verricht.

Op 5 juni 2012 wordt u opgeroepen door de politie en krijgt u nogmaals vragen over uw man. Op 7 juni 2012 belt uw man u op en zegt u dat het beter is dat hij even weg is. Hij belt u nogmaals op 2 juli 2012.

Uiteindelijk verlaat u Dagestan op 10 juli 2012 samen met uw op dat moment twee kinderen. In Khasavyurt nemen jullie de bus naar Moskou. 's Anderendaags nemen jullie de internationale trein naar Brest (Wit-Rusland). Van daaruit gaan jullie met een andere trein naar Terespol (Polen), waar u op 13 juli 2012 een asielaanvraag indient. Zonder het resultaat daarvan af te wachten, reizen jullie meteen met een taxi door naar België, waar jullie aankomen op 16 juli 2012 en waar u de volgende dag een asielaanvraag indient.

Op 24 juli 2012 wordt uw dochter S. (...) in België geboren. De volgende dag komt er in Dagestan nogmaals een convocatie voor u toe.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele interne Russische paspoort, de originele geboorteaktes van uw dochters Y. en A. (...), twee originele convocaties en acht online krantenartikels.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u op de vlucht bent gegaan uit uw land uit vrees voor de politie van Kizilyurt; sinds september 2011 werd u door hen immers gevisieerd omdat uw man beschuldigd werd van hulp aan rebellen verleend te hebben en zelfs betrokken geweest te zijn bij een bomaanslag. Ook wegens uw familielid R. T. (...), sinds acht jaar bij de rebellen, heeft uw familie problemen (CGVS p. 8). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw gedrag niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees. Het gedrag dat u tegenover uw autoriteiten vertoont sinds het uitbreken van uw problemen met deze autoriteiten in september 2011 is erg opvallend en kan niet in overeenstemming gebracht worden met de door u ingeroepen vrees voor gevangenschap en foltering (CGVS, p. 8). Zo ging u op 11 april 2012 uw internationaal paspoort ophalen (dat uw broer via een kennis aangevraagd had met behulp van de nodige documenten), dat u zonder problemen verkreeg. U verklaart hierover dat u een paspoort aanvraag om te vertrekken uit uw land omdat de politie jullie niet met rust liet (CGVS p. 4-5). Het is echter heel opvallend dat u van de autoriteiten van uw land de toestemming, in de vorm van een internationaal paspoort, zou vragen om uw land te verlaten (en dat ook zonder problemen zou verkrijgen) als u nota bene op de vlucht zou zijn voor deze autoriteiten van uw land en u door hen niet met rust werd gelaten. Daarnaast verklaart u dat u in mei 2012 het kindergeld voor uw tweede kind wilde ophalen. Toen u en uw man de daartoe voorziene procedure opstartten, liet men weten dat jullie officieel getrouwd moesten zijn. Daarom trouwde u voor de wet met uw man op 10 mei 2012 in Tchontaul, volgens de gewone procedure, en dat leverde jullie naar eigen zeggen ook geen problemen op (CGVS p. 2 & p. 11-12). Welnu, als uw man en ook u sinds september 2011 effectief gevisieerd zouden geweest zijn door de autoriteiten van uw land, zoals blijkt doorheen uw verklaringen, is het weinig aannemelijk dat u zich nog meerdere keren tot diezelfde autoriteiten heeft gewend voor een aantal administratieve zaken zonder dat u daarbij problemen ondervond. In ditzelfde verband kan tot slot toegevoegd worden dat uw broer zich op 28 februari 2012 bij de paspoortdienst ging aanmelden met uw intern paspoort om de propiska van uw kinderen en hun Russisch staatsburgerschap te registreren. Hij ondervond daarbij evenmin problemen (CGVS p. 5). In het licht van de door u verklaarde problemen en vrees, is dergelijk risicovol gedrag weinig aannemelijk. Het ondermijnt niet alleen de ernst van de door u ingeroepen vrees, maar tevens de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder bleven uw verklaringen op bepaalde punten onaannemelijk vaag. Zo verklaart u dat uw man op 20 mei 2012 uit uw dorp Tchontaul vertrok, terwijl u dan zelf bij uw ouders in Nuradilovo was. Waar hij sindsdien verblijft of wat er precies gebeurd is met hem op de dag van zijn verdwijning, weet u echter niet. Het is echter weinig aannemelijk dat u hierover niets zou weten (toch rakend aan de kern van uw asielrelaas), aangezien jullie nog twee keer telefonisch contact hebben gehad (nl. op 7 juni 2012 en 2 juli 2012) toen u nog in Dagestan was en ook daarna, toen u al in België was (CGVS p. 13-14). Hierbij valt het bovendien op dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard had dat jullie na zijn vlucht pas weer contact met elkaar hadden toen u al in België was (CGVS vragenlijst 5.12.2012 p. 4 vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, verklaart u enkel dat u ook nog met uw man gesproken heeft in de Russische Federatie (CGVS p. 14). Echter, het louter herhalen van één van beide tegenstrijdige versies van de feiten, vormt nooit een afdoende verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid. Daarnaast verklaart u dat u op 21 mei 2012 werd meegenomen van bij uw ouders in Nuradilovo en werd ondervraagd over uw man. 's Avonds werd u vrijgelaten, dankzij de schoonbroer van uw broer, M. V. (...), werkzaam bij de politie van Khasavyurt. Zo bent u niet op de hoogte van het feit of er daarbij, zoals in het geval van uw man, losgeld werd betaald (CGVS p. 12-13 & p. 14). Aangezien deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde en consistenten verklaringen zou afleggen, wat hier niet het geval is. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Om uw problemen met de autoriteiten van uw land te staven, legt u twee convocaties neer waarmee u werd opgeroepen naar het onderzoekscomité van Khasavyurt op 5 juni 2012 en 12 juli 2012 (documenten 4 & 5). Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van deze stukken. Zo ontbreekt telkens de officiële hoofding van de instantie die ze uitgaf, inclusief de contactgegevens van deze instantie. Ook het telefoonnummer dat u dient te bellen in geval van verhindering ontbreekt. Bijgevolg stelt de convocatie u niet in staat telefonisch te verwittigen indien u om een gegronde reden niet kan verschijnen op het aangegeven tijdstip. Hoewel op de convocatie uitdrukkelijk staat aangegeven dat u hiertoe wettelijk gehouden bent en u in geval van nalatigheid bijgevolg gedwongen kan worden voorgeleid. Verder is het opmerkelijk dat op de plaats waar dient te worden ingevuld door wie de convocatie in kwestie in ontvangst werd genomen de naam staat van de agent die de convocatie afleverde. U verklaart hierover dat de wijkagent de convocaties aan uw buurvrouw overhandigde die ze op haar beurt aan uw broer gaf. Bijgevolg had op deze plaats de naam van uw buurvrouw moeten staan alsook het feit dat ze uw buurvrouw is en dus niet de naam van de wijkagent. Al deze elementen maken dat het Commissariaat-generaal deze documenten niet als waardevolle ondersteuning van uw asielrelaas kan beschouwen. Daarenboven, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat documenten in de Russische Federatie en in de noordelijke Kaukasus in het bijzonder (waaronder in Dagestan) gemakkelijk kunnen worden gekocht, wat de bemerkingen van het CGVS nogmaals in de verf zet. Te meer omdat uit over verklaringen blijkt dat u over meerdere kennissen en familieleden beschikt die werken bij de autoriteiten of op zijn minst goede contacten hebben bij de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 9 en 12-13). Bovendien tonen deze documenten hoe dan ook niet aan dat u zelf problemen zou kennen met uw autoriteiten aangezien u overeenkomstig beide convocaties opgeroepen wordt in de hoedanigheid van getuige en dus niet als verdachte of beschuldigde. U verklaarde nochtans meermaals dat u zelf ook verdacht werd van betrokkenheid bij de rebellen (CGVS, p. 9, 12 en 14-15). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uw verklaringen over de manier waarop u beide convocaties in handen kreeg nogal vaag zijn. U stelt namelijk dat een vrouw (een kennis van uw zus R. (...) in België) die op vakantie ging naar Rusland deze convocaties gekregen zou hebben en zo aan u gegeven hebben. Wie deze vrouw is, weet u weliswaar niet (CGVS p. 6). Aangezien deze documenten van doorslaggevend belang zijn voor uw asielaanvraag (het zijn immers de enige tastbare documenten die u over uw eigen problemen neerlegt), kan van u toch redelijkerwijs verwacht worden dat u meer weet over deze persoon.

In ditzelfde verband dient er tevens op gewezen te worden dat u verklaart dat uw man na zijn arrestatie op 2 september 2011 (CGVS, p. 8) tot mei 2012 bijna elke maand werd opgeroepen (CGVS, p. 10). Dit gebeurde aan de hand van convocaties van de ROVD van Kizilyurt. U verklaart dat u deze convocaties thuis heeft liggen en u ze niet bij zich heeft (CGVS, p. 10). Het Commissariaat-generaal vindt het echter opvallend dat u van deze convocaties - nochtans hét tastbare bewijs van de problemen van uw man (en de oorzaak van uw eigen problemen- geen enkel begin van bewijs voorlegt. Uw argument waarom u ze niet heeft - "ik ben in een haast vertrokken. Ik woonde toen al niet meer thuis" (CGVS, p. 10) - is pover te noemen gezien het grote belang van deze stukken voor uw asielrelaas en het feit dat u er wel in geslaagd bent andere convocaties, meer bepaald de convocaties op uw naam die bovendien moesten worden afgeleverd op uw eigen adres, hoewel u daar op dat moment evenmin nog verbleef (CGVS, p. 12-13).

Ten slotte dient gewezen te worden op een merkwaardige vaststelling in verband met uw neef R. T. (...), de persoon die al ruim acht jaar bij de rebellen is en door wie (de mannelijke leden van) uw familie problemen kre(e)g(en); meer bepaalde werden zijn broers, zijn vader en zijn neven in februari 2012 opgepakt en verhoord door de ROVD van Khasavyurt. R. (...) zou volgens u ook een reden geweest zijn waarom u en uw man steeds geïsoleerd werden door de autoriteiten (CGVS p. 8 & p. 10-11). In dit opzicht is het opvallend dat de militairen u bij de documentencontrole initieel, op 2 september 2011, vroegen of u ene T. T. (...) kende – volgens u hadden ze zich ‘vergist’ en bedoelden ze R. T. (...). Volgens u bestaat T. T. (...) zelfs niet echt. Van waar deze naamsverwarring dan komt, weet u niet (CGVS p. 8 & p. 16). Het is echter weinig geloofwaardig dat de autoriteiten zich zouden vergissen van naam van een gekende, reeds jarenlange opstandeling die zelfs emir bij de rebellen was zoals volgens u verschenen was in de media (CGVS p. 11).

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst de Russische Federatie.

De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw interne Russische paspoort en de originele geboorteaktes van uw dochters Y. en A. (...) bevatten louter persoonsgegevens van u en uw dochters, die hier niet betwist worden. Het merendeel van de krantenartikels die u neerlegt, hebben volgens u niets te maken met uw problemen (CGVS p. 17) en zijn bijgevolg dus van ondergeschikt belang in de appreciatie van uw asielaanvraag. Over drie artikels verklaart u dat ze wel iets te maken hebben met uw problemen, nl. diegene over de helper van uw man, R. K. (...), die samen met zijn vrouw vermoord werd in december 2012. Uit de vertaling van deze artikels blijkt inderdaad dat ene R. K. (...) en zijn vrouw R. (...) in hun huis in Tchontaul vermoord werden, maar niet wat de band tussen deze mensen en uw man zou zijn evenmin dat er een link zou zijn tussen deze moord en de problemen van uw gezin. De twee convocaties werden reeds eerder besproken. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïsoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw zus R. T. (...) (O.V. 5.062.040) – over wie u verklaarde dat ze omwille van andere redenen dan u een asielaanvraag indiende (CGVS p. 3) – door het Commissariaat-generaal op 15 april 2004 werd overgegaan tot een weigering van

erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. In beroep werd deze beslissing op 24 februari 2006 door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (VBV) evenwel omgezet naar de toekenning van de vluchtelingenstatus. Sinds 20 augustus 2008 bezit zij ook de Belgische nationaliteit. Deze beslissing heeft echter geen invloed op de uwe; iedere asielaanvraag wordt immers op individuele merites beoordeeld en de ondertussen gewijzigde situatie in Dagestan (2001 t.o.v. 2012) heeft het Commissariaat-generaal genoopt tot een andere aanpak in de appreciatie van de asielaanvragen uit deze regio. Het door haar verkregen Belgische staatsburgerschap laat het Commissariaat-generaal bovendien niet toe een eventuele herziening van het aan haar toegekende statuut in overweging te nemen. Wat betreft uw nicht M. I. (...) (O.V. 5.122.874) – over wie u ook verklaart dat ze een asielaanvraag indiende omwille van andere redenen dan de uwe (CGVS p. 3) – dient gezegd te worden dat het Commissariaat-generaal op 13 januari 2005 uiteindelijk overging tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Ook zij verkreeg ondertussen het Belgische staatsburgerschap. Hierover dient echter dezelfde opmerking gemaakt te worden als wat betreft het statuut van uw zus (zie boven)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. In een tweede middel voert verzoekende partij het volgende aan: “*SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 48/3, § 5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15/12/1980 – Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 – Schending van het principe van het voordeel van de twijfel waarvan de asielaanvrager van moet kunnen genieten – Gedeeltelijke en verkeerde lezing van de CEDOCA-documenten behouden in het administratief dossier – Niet in overweging name van de informatie-elementen behouden in het CEDOCA-document over Dagestan behouden in het administratief dossier – Manifeste appreciatiefout van de verklaringen van de verzoekster nabij het CGVS – Gebrek aan bewijs van medewerking van het CGVS aan de administratie van het bewijs – Gebrek aan motivatie van de weigering tot het verlenen van de subsidiaire bescherming zoals gedefinieerd door het artikel 48/4, § 2, a, b en c van de wet van 15/12/1980.*” Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij zal aantonen dat haar “vertoog” duidelijk, coherent en gedetailleerd is en dat zij bijgevolg de bescherming had moeten verkrijgen voorzien door artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een derde middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad oordeelt dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour*

déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij zet een ganse theorie uiteen omtrent het begrip “vervolgning” en is de mening toegedaan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met deze elementen en principes. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij haar identiteit niet weerlegt, dat zij niet op geldige wijze de door haar ingeroepen “*elementen van vrees tot vervolging*” weerlegt, noch de mogelijkheid om “*zware aantastingen*” te ondergaan – verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift aan dat zij in geval van terugkeer naar Dagestan het risico loopt om het slachtoffer te worden van arbitraire aanhoudingen, vragen tot losgeld en, om in dergelijk geval, te worden geëxecuteerd – dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen enkele precieze verwijzing doet naar de pertinente bronnen die ze heeft gebruikt om haar beslissing te motiveren, zich tevreden stellend met een summier overzicht van zekere elementen behouden in het Cedoca-document dat zich in het administratief dossier bevindt, zonder te verduidelijken welke elementen op haar van toepassing zijn en dat verwerende partij op geen enkele manier rekening houdt met de “*informatie-elementen*” in het Cedoca-document gevoegd aan het administratief dossier. Verzoekende partij verwijst naar het “*CEDOCA-document “Russische Federatie, Dagestan”, opgesteld op datum van 28 februari 2013*”, waarin volgens haar onder meer vermeld wordt dat de Dagestaanse ordediensten zich geregeld misdragen in hun strijd tegen de rebellenbeweging, dat personen die door hen werden opgepakt en niet dadelijk bekentenissen afleggen of die gevraagde informatie niet geven, een zeer ernstig risico lopen op mishandeling en foltering, dat er in de praktijk een grote straffeloosheid heerst voor leden van de ordediensten die zich schuldig maken aan mishandeling of foltering, dat verdwijningen die aan de Dagestaanse ordediensten worden toegeschreven vaak redelijk onopvallend plaatsvinden en dat een deel van de verdwenen en gearresteerde personen voordien reeds werden geschaduw. Op basis van deze informatie kan volgens verzoekende partij worden besloten dat zij, wanneer zij terug zou keren naar Dagestan, zou kunnen blootgesteld worden aan een arbitraire aanhouding, in welk geval zij onmenselijke en vernederende behandelingen zou kunnen ondergaan en in dat geval zelfs het risico loopt om te worden geliquideerd.

2.2.3.2. De Raad stipt vooreerst aan dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij middels bovenstaande argumentatie in gebreke blijft. Verder wenst de Raad in dit verband op te merken dat het tot de taak van de asielzoeker zelf behoort om aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt verwerende partij of de Raad dus niet toe om de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging/het lopen van een reëel risico op ernstige vervolging te “weerleggen”.

Voorts beaamt de Raad dat verwerende partij de identiteit van verzoekende partij niet in twijfel trekt. Het feit dat iemands identiteit bewezen wordt geacht, betekent echter niet automatisch dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade als aannemelijk wordt beschouwd.

Waar verzoekende partij betoogt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met verschillende “*informatie-elementen*” uit de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, hoewel hieruit kan worden afgeleid dat zij effectief een vrees voor vervolging/een risico op het lopen van ernstige schade vreest, wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar beslissing stelt dat er aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, mede gelet op de verschillende onaannemelijkheden, vaagheden, onwetendheden, inconsistenties, de vaststelling dat haar gedrag niet te rijmen valt met de door haar verklaarde vrees en het feit dat zij geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd met betrekking tot de problemen van haar man, en tenslotte dat, in acht genomen de informatie waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, de situatie in Dagestan actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2,

c van de vreemdelingenwet. De door verzoekende partij weergegeven informatie doet geen enkele afbreuk aan voormelde vaststellingen (zie in dit verband tevens punt 2.2.15.). De verwijzing naar de wantoestanden die door sommige leden van de Dagestaanse ordediensten geregeld worden begaan, leidt er derhalve niet toe dat haar voorgehouden problemen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Met betrekking tot het argument dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen enkele precieze verwijzing doet naar de pertinente bronnen die ze heeft gebruikt om haar beslissing te motiveren, zich tevreden stellend met een summier overzicht van zekere elementen behouden in het Cedoca-document, zonder te verduidelijken welke elementen op haar van toepassing zijn, meent de Raad zich te kunnen beperken tot voorgaande uiteenzetting. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd bij het nemen van haar beslissing – met name de verschillende gehoorverslagen, de door verzoekende partij neergelegde stukken en de uitgebreide landeninformatie – zich in het administratief dossier bevindt en dat verzoekende partij de kans had om deze in te kijken.

2.2.4. Waar verzoekende partij argumenteert dat verwerende partij, om haar beslissing te motiveren, zich louter baseert op “*zogezegde irregulariteiten*” aangaande de convocaties die zij heeft neergelegd, terwijl zij in gebreke blijft om objectieve elementen bij te brengen waaruit blijkt dat deze convocaties effectief vals zijn, merkt de Raad op dat de conclusie van verwerende partij dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de neergelegde convocaties zeer uitgebreid gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing. De talrijke onvolkomenheden die door verwerende partij desbetreffend werden vastgesteld, waaronder de flagrante afwezigheid van essentiële informatie en het volstrekt onoordeelkundig invullen van de gegevens betreffende de tenuitvoerlegging van de afgifte, die door verzoekende partij ongemoeid worden gelaten, laten niet in het minst vermoeden dat het hier om convocaties gaat waaraan enige bewijswaarde kan worden toegekend.

2.2.5.1. Verzoekende partij wijst op artikel 48/3, § 5 van de vreemdelingenwet, waarin vermeld wordt dat, in het kader van de evaluatie van de gegrondheid van de vrees voor vervolging van de asielaanvrager, het van geen belang is of die effectief de karakteristiek verbonden aan de vervolgingsgronden bezit. Verzoekende partij is van mening dat de “*motivatie*” van de bestreden beslissing niet voldoet aan de “*condities vastgelegd door het voorgenomde artikel 48/3, § 5*”, aangezien verwerende partij niet op geldige wijze weerlegt dat bijzondere “*karakteristieken*” haar – en de leden van haar familie – niet zouden zijn toegekend door haar vervolgers. Bovendien weerlegt verwerende partij niet op geldige wijze dat haar echtgenoot problemen zou hebben ondervonden met de Dagestaanse autoriteiten, dat zij beide werden aangehouden en vastgehouden door diezelfde autoriteiten, dat haar echtgenoot zich zou hebben verscholen gedurende meerdere maanden en dat de Dagestaanse autoriteiten druk op haar hebben uitgeoefend om haar echtgenoot te lokaliseren na zijn vrijlating. Het is volgens verzoekende partij evident dat verwerende partij zich aldus heeft ontdaan van haar verplichting om de door haar ingeroepen elementen te onderzoeken.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat het tot de taak van de asielzoeker zelf behoort om aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is en dat het verwerende partij of de Raad dus niet toekomt om de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging/het lopen van een reëel risico op ernstige vervolging te “*weerleggen*”. Vervolgens merkt de Raad op dat uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel degelijk alle door verzoekende partij aangereikte feitelijkheden en elementen heeft onderzocht, doch dat, zoals reeds in onderhavig arrest werd opgemerkt, aan haar asielrelaas omwille van verschillende redenen geen enkel geloof kan worden gehecht. Haar bewering dat verwerende partij de verplichting om de door haar ingeroepen elementen te onderzoeken niet heeft nagekomen, kan derhalve niet door de Raad worden bijgetreden.

2.2.6.1. Verzoekende partij verwijst naar de in de bestreden beslissing vermelde motivering waarom de loutere Tsjetsjeense origine op zich niet kan volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en werpt op dat het motief in kwestie niet enkel irrelevant is maar eveneens totaal wordt tegengesproken door “*de documenten voorgelegd door het CGVS ter ondersteuning van de bestreden beslissing*”.

Verzoekende partij geeft vervolgens een overzicht weer van haar vluchtproblematiek en betoogt dat haar verklaringen duidelijk, gedetailleerd en coherent zijn en overeenstemmen met de informatie “*perfect gekend door het CGVS met betrekking tot de situatie in Dagestan voor iedere persoon die ervan verdacht wordt van hulp te bieden – welke deze ook moge zijn – aan de boëviken*”. Wederom verwijst verzoekende partij naar het “*CEDOCA-document “Russische Federatie, Dagestan”, opgesteld*

op datum van 28 februari 2012". Verzoekende partij herhaalt nog maar eens dat zij in geval van terugkeer naar Dagestan vreest te worden vervolgd, aangehouden, gefolterd en zelfs vermoord door de ordediensten en dat uit de informatie van verwerende partij duidelijk blijkt dat alle leden van de familie van haar echtgenoot "*het risico lopen op een reële en gegronde vrees tot vervolging, vanwege de Federaal Russische en/of Dagestaanse autoriteiten*".

2.2.6.2. Betreft de door verzoekende partij gedane bewering dat het motief in kwestie tegenstrijdig is met de informatie waarover verwerende partij beschikt en waarvan een kopie aan het administratief werd toegevoegd, stelt de Raad vast dat deze - niet onderbouwde - kritiek niet door de Raad kan worden gevolgd, aangezien het motief in kwestie nu net gebaseerd is op de informatie aanwezig in het administratief dossier. Uit niets blijkt dat verwerende partij foute (tegenstrijdige) conclusies zou hebben afgeleid uit de informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Verder ziet de Raad ook niet in waarom aangaand motief irrelevant zou zijn. Ook hier verschaft verzoekende partij geen enkele toelichting.

Betreft de andere argumenten die verzoekende partij aanbrengt, verwijst de Raad naar hetgeen *supra* reeds werd uiteengezet. Verder wijst de Raad er nog op dat de bewering van verzoekende partij dat haar verklaringen duidelijk, gedetailleerd en coherent zijn en overeenstemmen met de landeninformatie, niet te rijmen valt met de inhoud van de bestreden beslissing.

2.2.7.1. Betreft de opmerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij op 11 april 2012 haar internationaal paspoort ging ophalen dat haar broer via een kennis had opgevraagd met behulp van de nodige documenten, zonder dat zij hiermee problemen verkreeg, citeert verzoekende partij ter inleidende titel enkele passages uit de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, waarin onder meer vermeld wordt dat het bezitten van een paspoort niet altijd als een indicatie van een gebrek aan vrees kan worden beschouwd en dat het louter bezitten van een nationaal paspoort aldus geen obstakel vormt om het statuut van vluchteling te erkennen. Verder onderstreept verzoekende partij dat uit de verklaringen die zij op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd duidelijk blijkt dat zij haar internationaal paspoort op illegale wijze heeft verkregen. Verwerende partij heeft volgens verzoekende partij helemaal geen rekening gehouden met deze verklaringen. Dat het mogelijk is om in haar land van herkomst een "*intern paspoort*" tegen betaling te verkrijgen en om "*valse paspoorten*" te kopen, blijkt uit de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekende partij merkt hierbij op dat aangaand motief dus in "*totale contradictie*" is met de informatie die verwerende partij nochtans zelf heeft toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekende partij merkt eveneens op dat verwerende partij heeft nagelaten om bijkomende vragen te stellen met betrekking tot de stappen die haar broer heeft ondernomen om dit paspoort te bekomen.

Waar verwerende partij daarnaast opmerkt dat verzoekende partij, teneinde het kindergeld voor haar tweede kind op te halen, op 10 mei 2012 met haar man voor de wet trouwde in Tchontaul volgens de gewone procedure, zonder hierbij problemen te ondervinden, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij dienaangaande op geen enkele manier rekening heeft gehouden met haar verklaringen. Zij heeft immers tijdens haar gehoor duidelijk gesteld dat zij haar huwelijk had laten registreren nabij de bevoegde dienst van Tchontaul (die deel uitmaakt van het administratief district van Kizilyurt). Verzoekende partij merkt op dat haar geen enkele specifieke vraag werd gesteld ten einde vast te stellen of de dienst die zich bezighoudt met het registreren van huwelijken wel of niet enige contacten heeft met de diensten van de ROVD en/of iedere andere dienst van de lokale politie of van de Dagestaanse Republiek. Verzoekende partij geeft vervolgens aan dat verwerende partij ter ondersteuning van haar motief niet verwijst naar bronnen en/of objectieve documenten om aan te tonen dat het ondernemen van dergelijke stappen noodzakelijk betekent dat er in haar hoofd geen enkele vrees voor vervolging bestaat ten aanzien van haar autoriteiten. Verzoekende partij merkt ten slotte ook nog op dat zij na de registratie van haar huwelijk met haar twee oudste kinderen naar haar ouders is gegaan in Nuradilovo, waar zij niet geregistreerd was en het bijgevolg lastiger was om haar spoor terug te vinden.

Waar verwerende partij tot slot nog aanhaalt dat de broer van verzoekende partij zich op 28 februari 2012 met haar intern paspoort bij de paspoortdienst ging aanmelden om de propiska van haar kinderen en hun Russisch staatsburgerschap te registreren, merkt verzoekende partij vooreerst op dat zij niet heeft verklaard dat zij via haar broer haar propiska heeft laten wijzigen in haar intern paspoort. Voorts argumenteert verzoekende partij dat verwerende partij wederom geen rekening heeft gehouden met haar verklaringen. Zij stipt aan dat zij tijdens haar gehoor duidelijk heeft aangegeven dat zij bij deze handelingen zelf geen stappen heeft ondernomen uit vrees om problemen te ondervinden met haar

autoriteiten. Het motief in kwestie is volgens verzoekende partij derhalve *"in totale contradictie"* met de informatie die verwerende partij nochtans zelf heeft voorgelegd.

2.2.7.2. Aangaande het eerste deel van bovenstaande argumentatie, wenste de Raad er in de eerste plaats op te wijzen dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de procedureregels van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). Verder dient in dit verband te worden opgemerkt dat, hoewel op zich kan worden aanvaard dat het louter bezitten van een paspoort niet altijd als een indicatie van een gebrek aan vrees kan worden beschouwd en dat het louter bezitten van een nationaal paspoort aldus geen obstakel vormt om het statuut van vluchteling te erkennen, verwerende partij in haar beslissing op zeer omstandige wijze motiveert waarom het aanvragen en probleemloos bekomen van een internationaal paspoort, alsmede de andere administratieve zaken die verzoekende partij zelf of via haar broer heeft geregeld, gedragingen uitmaken die de ernst van haar ingeroepen vrees ondermijnt. Voorts is de Raad van oordeel dat de verklaringen die verzoekende partij aanreikt teneinde haar risicovolle gedrag goed te praten, niet kunnen overtuigen. Uit haar verklaringen blijkt immers duidelijk dat verzoekende partij zich in eigen persoon bij de bevoegde instanties is gaan aanbieden om haar reispaspoort te gaan afhalen en dat zij hierbij helemaal geen problemen heeft ondervonden (administratief dossier, stuk 4, p. 4). Dat haar broer dit document zou hebben geregeld via een kennis doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekende partij, die heeft aangegeven dat zij en haar man sinds september 2011 op intensieve wijze gevisieerd zouden zijn geweest door hun autoriteiten (en die eveneens heeft verklaard dat zij het reispaspoort heeft aangevraagd omdat de politie hun niet met rust liet, hetgeen volstrekt onlogisch is), het enorme risico zou hebben genomen om haar internationaal paspoort bij diezelfde autoriteiten te gaan ophalen. De Raad acht het zeer merkwaardig dat verzoekende partij hierbij, ondanks de zwaarwichtigheid van haar problemen en die van haar man, totaal geen problemen zou hebben ondervonden. Bovendien dient erop gewezen te worden dat verzoekende partij (en haar echtgenoot) zich meermaals tot haar (hun) autoriteiten heeft (hebben) gewend teneinde administratieve zaken te regelen, hetgeen de conclusie van verwerende partij versterkt dat haar gedrag niet te rijmen valt met haar voorgehouden vrees voor vervolging (zie hieronder).

Inzake het tweede deel van het hierboven weergegeven betoog, wijst de Raad verzoekende partij er nogmaals op dat de bewijslast op haarzelf rust en dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal, behoort om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Verzoekende partij kan verwerende partij derhalve niet verwijten dat die ter ondersteuning van aangaand motief niet verwijst naar bronnen en/of objectieve documenten om aan te tonen dat het ondernemen van dergelijke stappen noodzakelijk betekent dat er in haar hoofde geen enkele vrees voor vervolging bestaat ten aanzien van haar autoriteiten. De Raad schaart zich verder achter het door verwerende partij gegeven antwoord in diere nota met opmerkingen: *"Verweerder volhardt in de vaststelling dat het wel zeer merkwaardig is dat de echtgenoot van verzoekster, op het moment dat hij reeds gezocht zou zijn door de autoriteiten, zich bij die autoriteiten zou aanbieden om het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot te laten registreren. De bewering van verzoekster dat het niet duidelijk zou zijn of de dienst van de huwelijksregistraties contacten zou hebben met andere overheidsdiensten, kan niet overtuigen. Er kan immers worden verondersteld dat, indien de echtgenoot van verzoekster werkelijk gezocht zou zijn door de autoriteiten, dat hij dan enig contact met om het even welke overheidsdienst zou vermijden, dit om niet het risico te lopen dat hij opgepakt zou worden door de autoriteiten. Dat verzoekster en haar echtgenoot, louter om reden dat ze kinderbijslag zouden ontvangen, hun huwelijk zouden laten registreren op een moment dat de echtgenoot van verzoekster gezocht werd, doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bewering dat verzoeksters echtgenoot gezocht zou zijn door de autoriteiten."* Verzoekende partij en haar echtgenoot kunnen nooit met zekerheid weten dat de dienst van de huwelijksregistratie geen directe link heeft met de ordediensten waardoor het zich aanbieden op deze dienst een enorm risico in zich houdt dat niet te rijmen valt met een voorgehouden vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade. De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat de bemerking van verzoekende partij dat zij na de registratie van haar huwelijk met haar twee oudste kinderen naar haar ouders is gegaan in Nuradilovo, waar zij niet geregistreerd was en het bijgevolg lastiger was om haar spoor terug te vinden, geenszins van aard is om afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen.

Wat betreft het derde en laatste deel van het verweer dat verzoekende partij aanvoert teneinde haar gedrag te vergoelijken, merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, de bestreden beslissing nergens vermeldt dat zij haar propiska zou hebben laten wijzigen in haar

binnenlands paspoort. Deze bemerking mist dan ook feitelijke grondslag. Verder is de Raad van oordeel dat, hoewel verzoekende partij de handelingen in kwestie door haar broer heeft laten uitvoeren, het toch zeer merkwaardig is dat de inschrijving van de propiska en het Russisch staatsburgerschap van haar kinderen zonder enig probleem in haar intern paspoort konden worden ingeschreven, hetgeen volgens haar noodzakelijk was om haar kinderen in te schrijven in haar reispaspoort, waarmee zij haar land van herkomst zou kunnen verlaten (administratief dossier, stuk 4, p. 5). Het komt bovendien weinig overtuigend over dat verzoekende partij niet zelf met haar intern paspoort naar de bevoegde dienst zou zijn gestapt om deze zaken te regelen omdat zij bang was om lastige vragen te krijgen (*"Daar zouden ze me vragen kunnen stellen 'waarom ben je van plan te vertrekken' enzo"*) (administratief dossier, stuk 4, p. 5) terwijl zij dan op 11 april 2012 wel zelf haar internationaal paspoort zou zijn gaan afhalen. Bovendien konden de bevoegde instanties op basis van deze handelingen wel degelijk vermoeden dat zij van plan was om (al dan niet definitief) te vertrekken, zoals uit haar verklaringen blijkt. Verzoekende partij heeft bij het ondernemen van deze administratieve stappen echter op geen enkel moment problemen ondervonden.

Uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoekende partij geen bevredigende verklaring kan geven voor de door verwerende partij gedane vaststelling dat haar gedrag niet te rijmen valt met de door haar verklaarde vrees voor vervolging vanwege haar autoriteiten. Het spreekt voor zich dat dergelijke bevinding uiterst nefast is voor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.8.1. Wat betreft de opmerking dat het weinig aannemelijk is dat verzoekende partij niet zou weten waar haar man sinds zijn vertrek uit Tonchaul verblijft en wat er verder precies met hem gebeurd is, benadrukt verzoekende partij vooreerst dat haar verklaringen dienaangaande *"perfect credible"* zijn. Verzoekende partij licht toe dat haar echtgenoot problemen heeft ondervonden met zijn autoriteiten, dat hij zich daarom verschuilt op verschillende plaatsen, en dat hij, om zijn familie, met wie hij niet veel contact heeft, niet in gevaar te brengen er zich van weerhoudt om de minste informatie te verschaffen met betrekking tot zijn verblijfplaats(en).

Verder onderstreept verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor duidelijk heeft verklaard dat op 20 mei 2012 in Tchontaul een ontplofing heeft plaatsgevonden, waarna zij bij haar ouders werd aangehouden en ondervraagd door de politie met betrekking tot haar echtgenoot en vervolgens vrijgelaten. Verzoekende partij verwijt verwerende partij geen enkel onderzoek te hebben verricht naar deze voorgehouden feiten. Omdat verwerende partij niet op een geldige manier de feiten heeft weerlegd die volgens haar zouden hebben plaatsgevonden op 20 mei 2012 in Tchontaul, kan zij niet simpelweg beschouwen dat haar verklaringen met betrekking tot deze gebeurtenis en de gevolgen ervan, niet geloofwaardig zijn, aldus verzoekende partij.

2.2.8.2. De Raad wijst er vooreerst nogmaals op dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling zelf berust, dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort om de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen, dat de commissaris-generaal niet moet aantonen dat de feiten die zij aanhaalt, onwaar zijn en dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas (niet alleen) kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, (maar ook uit) vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het betoog dat verwerende partij onderzoek had moeten verrichten naar de werkelijkheid van de voorgehouden feiten die zouden hebben plaatsgevonden op 20 mei 2012 in Tchontaul, kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden.

Dat Raad is verder van oordeel dat het naar voor gebrachte excuus dat de echtgenoot van verzoekende partij haar niet de minste informatie wenst te verschaffen met betrekking tot zijn verblijfplaats(en) om haar en de andere gezinsleden niet in gevaar te brengen, niet kan overtuigen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar asielrelaas baseert op het feit dat haar man verschillende keren zou zijn meegenomen/opgeroepen omdat hij ervan verdacht wordt de rebellen te onderhouden en dat zij hierdoor eveneens gevisieerd wordt door de Dagestaanse autoriteiten, vooral nadat haar echtgenoot is verdwenen. Aangezien de problemen van haar echtgenoot de rechtstreekse oorzaak uitmaken van haar eigen problemen, die haar er uiteindelijk toe genoopt hebben haar land van herkomst te ontvluchten, en derhalve de kern van haar asielrelaas betreffen, kan van verzoekende partij redelijkerwijze worden verwacht dat zij toch iets specifiekere informatie zou kunnen geven over de problemen die haar man te beurt zijn gevallen en zijn verblijfplaats, te meer nu zij met hem nog via de telefoon contact heeft gehad sinds zijn verdwijning. Bovendien merkt de Raad op dat uit haar relaas duidelijk blijkt dat zij omwille van de problemen van haar echtgenoot, zelf gevisieerd werd door de autoriteiten, die druk op haar uitoefenden om meer informatie over hem te verschaffen. Hoewel nog zou kunnen worden aanvaard dat haar echtgenoot uit angst niet bereid was om zijn exacte verblijfplaats(en) aan haar door te spelen, valt niet in te zien waarom haar echtgenoot haar op geen enkel moment heeft geïnformeerd over zijn

situatie, waardoor zij haar eigen problemen ongetwijfeld beter had kunnen inschatten. De luchtige toon van deze – nochtans cruciale – gesprekken (*“Ik moest me geen zorgen maken. Hij was onschuldig zei hij. Hij informeerde hoe het ging met mij en de kinderen. (...) Hij vraagt hoe het gaat met ons en de kinderen. Niets meer”*) (administratief dossier, stuk 4, p. 14) staat dan ook in schril contrast met de precare situatie waarin verzoekende partij zich zou hebben bevonden. Verder duidt de Raad er nog op dat verzoekende partij flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de momenten waarop zij met haar man zou hebben getelefoneerd. Deze tegenstrijdigheid, die de geloofwaardigheid van haar verklaringen op ernstige wijze ondermijnt, wordt in het verzoekschrift niet specifiek weerlegd, waardoor die door de Raad als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.9.1. Nopens de motivering dat van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij op de hoogte zou zijn van het feit of er losgeld werd betaald voor haar vrijlating, haalt verzoekende partij aan dat zij op het ogenblik van haar aanhouding zeven maanden zwanger was. Het is dan ook geloofwaardig dat haar familieleden hebben getracht om haar te vrijwaren voor bijkomende stress. Bovendien lijkt het volgens verzoekende partij evident dat het, in het licht van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, waarschijnlijk is dat haar vrijlating niet kon worden bekomen zonder het betalen van losgeld.

2.2.9.2. De Raad ziet niet in op welke manier het feit dat verzoekende partij zou weten op welke manier zij is kunnen vrijkomen tot (meer) stress zou kunnen leiden. Een dergelijk argument volstaat dan ook niet om afbreuk te doen aan het motief in kwestie. Voorts dient te worden opgemerkt dat de door verzoekende partij geformuleerde hypothese dat haar vrijlating waarschijnlijk wel het gevolg was van het betalen van smeergeld, niets verandert aan bovenvermelde bevinding.

2.2.10.1. Betreft de bevinding van verwerende partij dat, om verschillende redenen, getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van de neergelegde convocaties, merkt verzoekende partij ter inleidende titel op dat verwerende partij geen enkel onderzoek heeft verricht teneinde vast te stellen of de vermelde gebeurtenissen op 2 september 2011 in Tchontaul – de autoriteiten zouden een bunker hebben ontdekt in het bos grenzend aan het dorp in Tchontaul, waarin kogels en geneesmiddelen zouden zijn gevonden – werkelijk zouden hebben plaatsgevonden. Deze gebeurtenis ligt nochtans aan de basis van haar aanvraag tot internationale bescherming, benadrukt verzoekende partij. De verificatie van haar verklaringen hieromtrent had derhalve moeten plaatsvinden teneinde de oorsprong van haar problemen na te gaan. Door dit niet te doen heeft verwerende partij zich ontdaan van haar plicht tot samenwerking in de bewijsvergaring, zo meent verzoekende partij.

Verzoekende partij argumenteert verder dat het simpele feit dat zij de naam niet kent van de persoon die deze twee convocaties heeft meegenomen uit Dagestan, niet betekent dat deze documenten *“niet afkomstig zouden zijn van een belangrijke macht”*. Verzoekende partij licht nog toe dat de convocaties werden meegebracht op initiatief van haar zus R., door een kennis die een reis heeft ondernomen van België naar Dagestan.

Voorts betoogt verzoekende partij dat men niet anders kan dan vast te stellen dat verwerende partij een *“veronderstellende redenering”* aanhoudt door te stellen dat alle afgeleverde en uitgevaardigde documenten door de Federale/Dagestaanse autoriteiten conform zouden zijn aan de *“extreem stricte normen van de vorm”*. Wederom blijft verwerende partij in gebreke om desbetreffend het minste document bij te brengen. Het is volgens verzoekende partij echter evident dat, in het licht van de algemene situatie in Dagestan, deze vormvereisten geen elementen vormen waarover de autoriteiten zich druk moeten maken.

Waar verwerende partij verwijst naar de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat documenten in de Russische Federatie en in de noordelijke Kaukasus in het bijzonder (waaronder Dagestan) gemakkelijk kunnen worden gekocht, bemerkt verzoekende partij dat deze informatie handelt over de corruptie in Ingoesjetië en Tsjetsjenië en niet in Dagestan. Nu deze landeninformatie volgens verzoekende partij geen enkele verwijzing inhoudt naar de documenten die door de Dagestaanse autoriteiten worden uitgereikt, kan verwerende partij zich niet gronden op het Cedoca-document in kwestie om te beweren dat dergelijke documenten er gemakkelijk kunnen worden gekocht.

2.2.10.2. Waar verzoekende partij betoogt dat verwerende partij niet heeft voldoen aan haar plicht tot samenwerking in de bewijsvergaring, doordat zij geen enkel onderzoek heeft verricht teneinde vast te stellen of de vermelde gebeurtenissen op 2 september 2011 in Tchontaul werkelijk zouden hebben

plaatsgevonden, meent de Raad dat het volstaat om te verwijzen naar de eerste paragraaf in punt 2.2.8.2.

Aangaande het argument dat het simpele feit dat verzoekende partij de naam niet kent van de persoon die de twee convocaties heeft meegenomen uit Dagestan, niet betekent dat deze documenten “*niet afkomstig zouden zijn van een belangrijke macht*”, wijst de Raad erop dat de conclusie in de bestreden beslissing dat aan de voorgelegde convocaties geen bewijswaarde kan worden gehecht omdat er gegronde redenen zijn om de twijfelen aan de authenticiteit van deze documenten, niet enkel gebaseerd is op de bevinding dat verzoekende partij niet kon zeggen wie de vrouw is die haar deze oproepingsbrieven heeft bezorgd, zo blijkt duidelijk uit de inhoud van de bestreden beslissing. De verdere toelichting die verzoekende partij in dit verband geeft, betreffen elementen die verzoekende partij reeds heeft aangegeven tijdens haar gehoor en die derhalve niets verandert aan de vaststelling dat verzoekende partij erg vage verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop zij beide convocaties in handen kreeg.

Inzake de argumentatie die verzoekende partij aanvoert teneinde aannemelijk te maken dat het mogelijk is dat de Federale/Dagestaanse autoriteiten officiële documenten afleveren en uitvaardigen waarin niet voldaan is aan de vormvereisten, en dat verwerende partij overigens in gebreke is gebleven om desbetreffend het minste document bij te brengen, verwijst de Raad naar hetgeen werd uiteengezet in punt 2.2.4. De Raad stelt verder vast dat het betoog dat verwerende partij uitgaat van een “*veronderstellende redenering*” door te stellen dat alle afgeleverde en uitgevaardigde documenten door de Federale/Dagestaanse autoriteiten conform zouden zijn aan de “*extreem stricte normen van de vorm*”, slechts een blote bewering betreft die niet van aard is om afbreuk te doen aan de motivering in kwestie.

Tot slot stelt de Raad vast dat de opmerking dat de door verwerende partij geconsulteerde landeninformatie aangaande het tegen betaling kunnen verkrijgen van documenten in de Russische Federatie/de noordelijke Kaukasus geen enkele verwijzing inhoudt naar de documenten die door de Dagestaanse autoriteiten worden uitgereikt, feitelijke grondslag mist. Immers, uit de inhoud van het Cedoca-antwoorddocument kan duidelijk worden afgeleid dat de corruptie zich voordoet in de Russische Federatie in het algemeen en in de noordelijke Kaukasus in het bijzonder, dus ook in Dagestan (administratief dossier, stuk 15, deel 2). De in het verzoekschrift gedane bewering dat uit deze landeninformatie enkel kan worden afgeleid dat in Tsjetsjenië en Ingoesjetië tegen betaling documenten kunnen worden verkregen (en dus niet in Dagestan), is niet correct. Volledigheidshalve verwijst de Raad in dit verband nog naar punt 2.2.7.1., waarin verzoekende partij zelf verwijst naar diezelfde landeninformatie om in de verf te zetten dat het mogelijk is om in haar land van herkomst een “*intern paspoort*” tegen betaling te verkrijgen en om “*valse paspoorten*” te kopen.

2.2.11.1. Met betrekking tot de door verwerende partij gedane vaststelling dat het opvallend is dat verzoekende partij de verschillende convocaties die geadresseerd waren aan haar man – die na zijn arrestatie op 2 september 2011 tot mei 2012 bijna elke maand werd opgeroepen – niet kan voorleggen, haalt verzoekende partij ten eerste aan dat de redenering van verwerende partij tegenstrijdig is. Verwerende partij stelt enerzijds dat de voorgelegde convocaties “*ontdaan zouden zijn van een belangrijke macht*”, terwijl zij haar dan anderzijds verwijt geen enkele convocatie te hebben neergelegd op naam van haar echtgenoot. Het lijkt nochtans zeker dat verwerende partij, in de hypothese dat verzoekende partij effectief deze convocaties had bijgebracht, deze documenten evenmin in beschouwing had genomen en dit omwille van dezelfde motieven die verwerende partij heeft ingeroepen ten aanzien van de twee convocaties op haar naam.

Ten tweede wijst verzoekende partij erop dat het simpele feit dat zij dergelijke documenten niet heeft bijgebracht, niet in staat is om haar relaas als ongeloofwaardig te beschouwen.

Tot slot haalt verzoekende partij nogmaals aan dat verwerende partij geen enkel onderzoek heeft verricht naar het geheel of een deel van de door haar voorgehouden gebeurtenissen.

2.2.11.2. De Raad merkt ten eerste op dat in de motivering van verwerende partij, in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij voorhoudt, geen enkele tegenstrijdigheid kan worden ontwaard. Dergelijke bewering raakt kant noch wal. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij deze convocaties toch niet in overweging zou nemen omwille van dezelfde redenen waarom zij geen bewijswaarde kon hechten aan de twee convocaties die zij wel heeft voorgelegd, betreft een hypothese die op geen enkel concreet argument is gebaseerd. Het is evident dat een dergelijke veronderstelling

geen valabel excuus uitmaakt voor het feit dat verzoekende partij tot op heden heeft nagelaten om deze cruciale bewijsstukken neer te leggen.

Betreft het verwijt dat verwerende partij geen enkel onderzoek heeft verricht naar het geheel of een deel van de door haar voorgehouden gebeurtenissen, kan worden verwezen naar hetgeen hierover reeds eerder werd vermeld in onderhavig arrest.

2.2.12. Aangaande de argumentatie betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot haar neef R. T., wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.13. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aanstipt dat zij in haar land van herkomst niet kan rekenen op bescherming in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dergelijke opmerking geenszins ter zake doet nu aan de door haar voorgehouden asielproblemen waarvoor zij meent zich te moeten kunnen beroepen op nationale bescherming totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.14. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. Waar verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar artikel 48/4, § 2 c van de vreemdelingenwet, *“zonder voor ogen te houden dat twee andere mogelijkheden worden voorzien door het voorgenoemde artikel 48/4”* en dat verwerende partij derhalve in gebreke zou zijn gebleven om haar beslissing te motiveren in het licht van artikel 48/4, § 2 a en b van voormelde wet, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift nogmaals een aantal punten weer uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie en stelt dat op basis van deze informatie kan worden vastgesteld dat zij, in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, het slachtoffer zou kunnen worden van foltering, zware psychologische druk en/of vernederende of onmenselijke behandelingen. Verzoekende partij verwijt verwerende partij nogmaals dat zij deze informatie naast zich neerlegt. De Raad verwijst desbetreffend naar hetgeen reeds uiteengezet werd onder punt 2.2.3.2.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad oordeelt dat verzoekende partij middels het argument dat er nog steeds in Dagestan sprake is van onveiligheidsproblematiek en de mensenrechten er door de autoriteiten worden geschonden niet aantoonde dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verwerende partij, steunend op de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie”* van 28 maart 2013 (administratief dossier, stuk 15, deel 1) erkent dat er zich nog steeds veiligheidsincidenten voordoen in Dagestan, dat de rebellen er nog steeds actief zijn en dat bij de aanslagen gepleegd door rebellen ook burgerslachtoffers vallen en dit met een relatieve stijging. Verwerende partij vermeldt dat,

wat de rebellie betreft, deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak regio, doch dat er sindsdien geen sprake meer is van een open oorlog en motiveert verder dat de huidige situatie zich kenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hierbij vallen een beperkt aantal burgerslachtoffers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties waarbij het evenmin uitgesloten is dat in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers worden gemaakt. Verwerende partij vermeldt duidelijk dat het aantal burgerslachtoffers enkel plaatsvindt in het kader van gerichte aanslagen uitgevoerd door de rebellen/specifieke acties verricht door de autoriteiten en dat binnen het kader van dit gerichte geweld slechts een begrensd aantal burgerslachtoffers vallen. Verwerende partij komt dan ook terecht tot de conclusie dat de huidige situatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Raad stelt vast dat verzoekende partij door de verwijzing naar het nog steeds aanwezige geweld in Dagestan en naar het gegeven dat de mensenrechten er nog steeds worden geschonden – een situatie die niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – totaal geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er in Dagestan geen sprake is van een open oorlog en de gevechtshandelingen een sterk gericht karakter vertonen. Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands conflict door verzoekende partij niet weerlegd. Evenmin brengt verzoekende partij andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.17. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven - uitgezonderd het als overtollig bevonden motief - die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT